

Arrest

nr. 84 314 van 6 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 april 2012.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 8 december 2009 en 7 december 2010 actualiseert de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 21 maart 2011 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 5 april 2011 wordt aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 6 januari 2012 trekt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing van 21 maart 2011, en het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten, in.

Op 6 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.09.2009 werd ingediend en op datum van 08.12.2009 en 07.12.2010 werd aangevuld door:

B., J.(...) (R .R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te Ouled Boussoltan op (...)1982

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten wegens economische redenen. Hij haalt aan dat hij er geen werk kon vinden door de algemene malaise en dat hij er een gezin ten laste heeft. Echter legt hij geen persoonlijke bewijzen voor die deze loutere bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bijgevolg wordt deze verklaring niet als grond voor regularisatie weerhouden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, het gegeven dat betrokkene bereid is Nederlandse les te volgen en dit staat met een attest van aanmelding en afspraak voor een intake gesprek, dat hij werkbereid is en een arbeidsovereenkomst alsook een attest van werkbereidheid voorlegt, dat hij een vrienden- en kenniskring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen toegevoegd [sic] en de verklaring dat hij zich al zijn verplichtingen zou nakomen [sic], dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2003 in België zou verblijven, maar hij heeft in die periode geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Op 15 februari 2012 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de gegrondheid

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de verplichting geen manifeste beoordelingsfouten te maken”.

Waar de verzoekende partij ter adstruering van dit enig middel in haar verzoekschrift het volgende uiteenzet:

“II.1 Beslissing tot weigering van de verblijfsmachtiging:

Enig middel: schending van art. 9bis Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de verplichting geen manifeste beoordelingsfouten te maken.

De vorige ingetrokken beslissing beschouwde het regularisatieverzoek als ongegrond, met verwijzing naar:

- enerzijds het Criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19.07.2009: over het feit dat dit Criterium niet van toepassing was, bestond weinig betwisting;

- anderzijds het Criterium 2.8.B van dezelfde Instructie: op de voorlegging van twee arbeidsovereenkomsten (met BVBA G.(...) en met BVBA A.(...)) werd gesteld dat deze contracten niet gedateerd waren, zodat “niet met zekerheid gesteld (kon) worden dat de arbeidsovereenkomst tijdens de voorziene periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009 is opgemaakt. Hierdoor komt betrokkene niet in aanmerking voor het Criterium 2.8.8 van de vernietigde Instructies”.

Omtrent het door verzoeker ingediend verzoek tot nietigverklaring heeft de RvV zich aldus niet kunnen uitspreken ten gronde, gelet op de intrekking van de bestreden beslissing.

De laatste bestreden beslissing stelt enerzijds dat de criteria van voornoemde Instructie niet meer van toepassing zijn (ingevolge arresten van de Raad van State) en anderzijds dat, wat de lokale verankering betreft:

“Het gegeven dat hij werkbereid is en een arbeidsovereenkomst alsook een attest van werkbereidheid voorlegt dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie en het feit dat hij nu al geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen”:

Een niet direct begrijpbare noch consistente motivering.

Inderdaad, we stellen nu plots vast dat het belangrijkste motief voor de vorige weigering d.d. 21.03.2011 - de onzekerheid of de betreffende arbeidsovereenkomsten wel opgesteld werden in de voorziene periode van 3 maanden — is komen te vervallen en absoluut niet meer weerhouden wordt.

Immers, bij hernieuwde lezing van het betreffende motief, blijkt dat werkbereidheid, het voorleggen van een arbeidsovereenkomst (in casu zelfs twee) nu opeens niet meer relevant is voor de beoordeling van de “lokale verankering”, zeg maar de integratie van verzoeker.

Heel expliciet stelt verweerder: “Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen”:

Uiteraard heeft verweerder, als overheidsorgaan, de mogelijkheid een eigen beleid te voeren en een eigen soevereine appreciatie te verschaffen t.a.v. een vraag tot machtiging verblijf in België op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet.

In de vreemdelingenwet zijn geen voorwaarden noch criteria voorzien.

De Instructie van 19.07.2009, die vernietigd werd bij arrest van de Raad van State van 09.12.2009, voorzag een aantal criteria waardoor de bevoegde Staatsecretaris en zijn gemachtigden zich zouden laten leiden bij het beoordelen van de gegrondheid van verblijfsmachtigingsaanvragen.

Eén van deze criteria was het Criterium 2.8.B, het criterium van de lokale verankering gekoppeld aan een arbeidscontract.

De bevoegde Staatsecretaris heeft herhaaldelijk gesteld, zowel publiekelijk als in 1 heel wat concrete beslissingen, dat de criteria van de vernietigde Instructie nog verder zouden toegepast worden.

Deze beleidslijn is correct en wordt trouwens bevestigd in de rechtspraak van de RvV:

“Uit de overwegingen van het boven vermeld arrest van de Raad van State van 09.12.2009 kan niet afgeleid worden dat de Staatsecretaris voor Migratie – en Asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om — louter wat betreft de beoordeling ten gronde van de aanvraag om machtiging tot verblijf — de criteria die werden opgenomen in de vernietigde Instructie, te hernemen” (RvV nr. 75.831 van 27.02.2012).

Enkel mag, in de redenering van de RvV in voormeld arrest, de Dienst Vreemdelingenzaken het Criterium 2.8.B niet als een dwingende regel toepassen omdat aldus verweerder haar eigen appreciatiemarge in dergelijk regularisatiedossier beperkt, wat schending inhoudt van art. 9bis Vreemdelingenwet.

In onderstaand geval heeft verweerder echter 'tabula rasa' gemaakt van de vernietigde Instructie en blijkbaar in één en dezelfde beweging het voorleggen van een arbeidsovereenkomst en een attest van werkbereidheid als totaal irrelevant beschouwd, zonder verder opmerkingen te maken over het niet gedateerd zijn van de voorgelegde arbeidscontracten.

Deze beslissing getuigt van een niet consistente en zeker ook onredelijke gedragslijn.

In een ander regularisatiedossier — het dossier met O.V. nummer 6.671.118 (zie bijlagen) — heeft verweerder, na het nemen van een negatieve beslissing op 06.07.2011 (waartegen hoger beroep was ingesteld bij de RvV), deze beslissing ingetrokken op 05.01.2012 en een voorwaardelijk positieve beslissing genomen met toepassing van het Criterium 2.8.B door te stellen dat de duurzame verankering aanvaard werd en dat tevens een arbeidscontract was voorgelegd "hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar, hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimum loon" In casu heeft verzoeker twee arbeidscontracten voorgelegd, weliswaar niet volgens het standaard model dat daartoe voorzien was (doch hierover is op geen enkel moment enige opmerking gemaakt), die van onbepaalde duur zijn en een bruto loon voorzien dat boven het minimum loon uitkomt.

De intrekking van de beslissing en het nemen van een nieuwe beslissing in het dossier met O.V. (...)toont aan dat het werk criterium nog steeds een belangrijk criterium is bij de beoordeling van regularisatieaanvragen.

Derhalve kon verweerder in casu niet, zonder een manifeste beoordelingsfout te maken, stellen dat de werkbereidheid en de voorlegging van de arbeidsovereenkomst (eigenlijk twee arbeidsovereenkomsten) irrelevant zijn of dat verzoeker "zelf verantwoordelijk is voor deze situatie".

II.2. Bevel om het land te verlaten:

Voor zover de eerst aangevochten beslissing nietig zou verklaard worden, dient het Bevel eveneens vernietigd te worden omdat het de uitvoering vormt en het rechtstreeks gevolg is van de weigering om een verblijf van langer dan drie maand toe te staan.",

blijkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot de eerste bestreden beslissing alwaar wordt benadrukt dat de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 gelet op rechtspraak van de Raad van State niet meer van toepassing zijn, in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aanvoert dat zij middels het voorleggen van (een) arbeidsovereenkomst(en) wél voldoet aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie en meent dat dit criterium nog toepassing vindt bij de beoordeling van regularisatieaanvragen. De voorwaarden inzake de voor te leggen arbeidsovereenkomst(en), kaderen in het criterium 2.8B geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de omstandigheid dat de verwerende partij *in casu* geen toepassing heeft gemaakt van deze instructie.

Ter terechtzitting van 16 mei 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij, naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 12 april 2012, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij duidt erop dat zij op een combinatie van een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de vernietigde instructie van 19 juli 2009 doelde, doch niet uitsluitend een toepassing van voormelde instructie voor ogen had. Zij stelt de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing te vorderen omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet op correcte wijze werd toegepast. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet beperkt zich volgens de verzoekende partij immers niet tot voormelde instructie maar de verwerende partij kan middels het aanwenden van haar discretionaire bevoegdheid wel de criteria van voormelde instructie toepassen.

Er dient op het volgende gewezen te worden:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in het enig middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het enige middel is ongegrond.

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij in haar verzoek tot horen van 12 april 2012 het vertrouwensbeginsel en een nieuwsbrief van Kruispunt Migratie-Integratie betreffende de bevestiging van de toepassing van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiermee in haar verzoek tot horen een nieuw middel, dan wel een nieuwe argumentatie ter ondersteuning van haar enig middel ontwikkelt.

Aangaande het ontwikkelen van nieuwe middelen, dan wel nieuwe argumenten ter ondersteuning van het in het inleidend verzoekschrift opgeworpen middel dient erop gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden, met name omdat - ingevolge rechtspraak van de Raad van State - het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen *in casu* tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, niet dienstig is en dat geen middelen worden aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf.* Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het op 12 april 2012 ingediende verzoek tot horen, vraagt de verzoekende partij niet slechts gehoord te worden, maar zet zij tevens de redenen uiteen waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Met betrekking tot het in het verzoek tot horen van 12 april 2012 nieuw ontwikkelde middel, dan wel de nieuwe argumenten, dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting. (*cf.* RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij noch in voormeld verzoek tot horen noch ter terechtzitting aantoonde dat het nieuwe middel, dan wel de nieuwe argumenten, waarbij de Raad opmerkt dat deze de openbare orde niet raken, niet konden worden ontwikkeld in haar inleidend verzoekschrift. Het in het verzoek tot horen van 12 april 2012 nieuw ontwikkelde middel, dan wel argumentatie ter ondersteuning van het enig middel, is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (*cf.* RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober

2010, nr. 208 472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

2.3 Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat dit bevel is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en in enige mate uit de tweede bestreden beslissing blijkt, en dat de verzoekende partij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing tevens de vernietiging vordert daar het bevel een rechtstreeks gevolg is van de weigering van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, samen met het beroep tegen de eerste bestreden beslissing, wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS